

РЕШЕНИЕ

№ 4674

гр. София, 07.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 29.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **3860** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 121, ал. 1, т. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Б. Б. В., чрез адвокат В. Н., с адрес за призоваване: [населено място], [улица], ет. 3 срещу Заповед № ЧР-22-15/20.01.2022 г. на Министъра на Младежта и Спорта, с която е било прекратено служебното правоотношение на оспорващия на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 и ал. 4 от ЗДСл.

В жалбата са инвокирани са доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Посочва се, че заповедта не отговаря на изискванията на чл. 108 от ЗДСл и е постановена в противоречие с целта на закона. В допълнителна молба от 16.05.2022 г. от съда се иска, оспорената заповед да бъде обявена за нищожна.

По време на проведеното по делото открито заседание, жалбоподателят не се явява лично. Представява се от адвокат Г., който поддържа жалбата. В дадения от съда срок не са представили доводите си в писмен вид.

Ответникът по оспорването, в лицето на Министъра на Младежта и Спорта се представлява от юрисконсулт К. и юрисконсулт Х., които оспорват жалбата.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че до 20.01.2022 г. Б. В. е заемала длъжността „Началник на отдел“, с ранг V младши, в Дирекция „Регионална координация и регионален контрол“ към Министерството на младежта и спорта.

Със Заповед № ЧР-22-15/20.01.2022 г. на Министъра на Младежта и Спорта е било прекратено служебното правоотношение на оспорващия на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 и ал. 4 от ЗДСл.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е връчена лично на Б. В., видно от саморъчно положения върху екземпляр от същата подпис, на 20.01.2022 г.

На 21.04.2022 г. адвокат Н. е подала до Министерството на младежта и спорта молба, в която е посочила, че жалбата срещу оспорената заповед е подадена по електронен път на 31.01.2022 г. на електронен адрес: [\[електронна поща\]](#). Към молбата е приложена жалба срещу Заповед № ЧР-22-15/20.01.2022 г. на Министъра на Младежта и Спорта и разпечатка от регистър на електронна поща за изпратени и получени електронни съобщения.

Изпращайки преписката в АССГ, административният орган е посочил, че жалбата е недопустима, като подадена извън срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Според отговора в Министерството на младежта и спорта не е получавана по електронен път жалба от Б. В..

С разпореждане от 03.05.2022 г. съдът е указал на оспорващия в 7-дневен срок от получаването на настоящето разпореждане, с отделна молба да представи доказателства за подаването на молбата в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. В случай, че се твърди, че жалбата е подадена по електронен път да се представят доказателства за наличието на квалифициран електронен подпис на адвокат Н., както и електронна справка за подписването на процесната жалба именно от адвокат Н. и изпращането ѝ на електронния адрес на Министерството на Младежта и Спорта.

С молба от 16.05.2022 г. адвокат Н. е посочила, че не може да представи доказателства, защото жалбата е изпратена без квалифициран електронен подпис, но твърди, че жалбата е изпратена на посочения по-горе електронен адрес на 31.01.2022 г.

Съдът не намира, че оспорващия успя да докаже, че жалба срещу процесната заповед под формата на електронен документ е изпратена на електронен адрес: [\[електронна поща\]](#).

Според чл. 2 от Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги, електронно изявление е словесно изявление, представено в цифрова форма чрез общоприет стандарт за преобразуване, разчитане и представяне на информацията, а според чл. 3 от с.з. електронен документ е електронен документ по смисъла на [чл. 3, т. 35 от Регламент \(ЕС\) № 910/2014](#) на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г., т.е. той представлява всяко съдържание, съхранявано в електронна форма, по-специално текстови или звуков, визуален или аудио-визуален запис. Съгласно чл. 8 от с.з. потвърждаване на получаването на електронно изявление не е необходимо, за да се смята, че е получено от адресата, освен ако страните са уговорили друго. Ако страните са уговорили, че се изисква потвърждаване на получаването и не е посочен срок за това, потвърждаването трябва да бъде извършено в разумен срок. Потвърждаването на получаването не удостоверява съдържанието на електронното изявление.

Съдържанието на електронното изявление може да се удостовери единствено с електронен подпис, представляващ средство, чрез което се подписват документи в

електронна форма. С подписването на електронния документ подписващият се идентифицира и съдържащата се в документа информация се защитава от последващи промени. Съгласно легалната дефиниция на чл. 13, ал. 1 ЗЕДЕУУ, електронен подпис има значението по чл. 3, т. 10 от Регламент (ЕС) № 910/2014, т.е. „електронен подпис“ означава данни в електронна форма, които се добавят към други данни в електронна форма или са логически свързани с тях, и които титулярът на електронния подпис използва, за да се подписва.

Вземайки предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че дори да се приеме, че на 31.01.2022 г. адвокат Н. е изпратила електронно изявление на електронен адрес: [\[електронна поща\]](#), в нейна тежест е да докаже съдържанието на това изявление и получаването му от страна на адресата – Министерството на младежта и спорта. Това може да стане, ако жалбата, която се твърди, че е изпратена е била подписана с квалифициран електронен подпис, което в случая не е направено.

Във връзка с направените констатации, съдът не може да приеме, че жалбата е подадена чрез административния орган по електронен път.

От съдържащите се в преписката документи е видно, че жалбата е постъпила в Министерството на младежта и спорта заедно с молбата от 21.04.2022 г., т.е. извън срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, според който административните актове може да се оспорят в 14-дневен срок от съобщаването им. Този срок е изтекъл на 03.02.2022 г. – присъствен ден.

Неприложима в случая е и разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от АПК. Дори да се приеме, че в заповедта не е посочено пред кой орган същата може да бъде оспорена, двумесечния срок за обжалване, съгласно тази норма е изтекъл на 21.03.2022 г.

От друга страна по силата на чл. 149, ал. 5 от АПК, административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата, в частта, в която се релевира нищожност на оспорената заповед е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

За да издаде оспорения акт, административният орган е приел, че са налице основанията на чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл.

Предвид на обстоятелството, че срокът за оспорване на законосъобразността на Заповед № ЧР-22-15/20.01.2022 г. на Министъра на Младежта и Спорта е изтекъл, съдът следва да се ограничи единствено от инвокирания довод за нейната нищожност. Проверката за нищожност, съгласно чл. 168, ал. 2 от АПК се извършва служебно от съда, дори когато няма искане за това от някоя от страните. В разглеждания случай страните не спорят, че процесната заповед не е обжалвана по съдебен ред, поради което е възможно да бъде извършена проверка за валидността ѝ.

В теорията и практиката на административното правораздаване могат да се открият няколко основни критерии, по които следва да се прави разграничение между нищожни и незаконосъобразни административни актове. Нищожността на един административен акт е порок, който е толкова тежък, че прави абсолютно невъзможно санирането му.

На първо място, като безспорен критерии за нищожност, е очертана липсата на компетентност на административния орган да издаде акта. Компетентността на административния орган представлява кръга от въпроси от сферата на изпълнителната власт, които той едновременно е овластен и задължен да решава. Конституцията на

Република България и АПК прогласяват принципа на законоустановеност на компетентността на административните органи. Те могат да действат само въз основа на закона и в рамките на правомощията си, а актовете и действията им извън тях са винаги нищожни - не пораждат правни последици. В Тълкувателно решение № 2-91-ОСГК на Върховния Съд е посочено, че „всяка некомпетентност води до нищожност”. В разглеждания случай, Министърът на младежта и спорта упражнява правомощия на орган по назначаване и освобождаване на държавните служители, съгласно чл. 4, т. 34 от Устройствения Правилник на Министерството на младежта и спорта, т.е. същият притежава правомощие да прекрати служебно правоотношение на държавен служител.

На следващо място нищожност на административен акт, съгласно практиката на Върховния съд, е налице, когато стабилен административен акт, от който добросъвестно са придобити права се оттегля от неговия автор или се отменя от по-горестоящия административен орган. В разглеждания случай е очевидно, че липсва такава хипотеза, която би предопределила нищожността на акта.

Основание за обявяване на нищожност представлява и установяване на обстоятелството, че административен акт е издаден въз основа на друг нищожен административен акт, което в настоящия спор също липсва.

Нищожен би бил и акт, който не е издаден въз основа на закон или подзаконов нормативен акт, но същият засяга правата и законните интереси на адресатите му. В случая, заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е издадена на основание конкретна норма от ЗДСл – чл. 106, ал. 1, т. 2.

На последно място, като критерий за нищожност може да се приеме засягане на установената в закона форма при издаването на акта, до степен на същественост толкова сериозна, че да може да се приравни на липса на акт – липса на волеизявление, липса на всякакви мотиви, устно волеизявление, когато според закона е задължителна писмена форма и др. Оспорената заповед е издадена в писмена форма, като са изложени кратки мотиви. Съдът намира този недостатък за несъществен. Фактическите основания за прекратяване на служебното правоотношение са описани в заповедта, като е конкретно материалноправно основание - чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСЛ – при съкращаване на длъжността. Налице е и точно описание на заеманата от жалбоподателя длъжност. Посочена е и датата на прекратяване на служебното правоотношение.

Съобразявайки изложените мотиви, съдът намира за неоснователни и недоказани релевираните от жалбоподателката доводи, касаещи нищожността на заповед Заповед № ЧР-22-15/20.01.2022 г. на Министъра на Младежта и Спорта, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена в тази ѝ част, а в частта досежно нейната незаконосъобразност да се остави без разглеждане.

По отношение на направените разноски. Ответникът по оспорването е поискал заплащане на разноски, поради което на същия следва да бъдат присъдени такива.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 и чл. 143, ал. 3 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Б. В., чрез адвокат В. Н., с адрес за призоваване: [населено място], [улица], ет. 3 срещу Заповед № ЧР-22-15/20.01.2022 г. на Министъра на

Младежта и Спорта, с която е било прекратено служебното правоотношение на оспорващия на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 и ал. 4 от ЗДСл, в частта, в която се иска обявяването ѝ за нищожна.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ, поради просрочие жалбата на Б. Б. В., чрез адвокат В. Н., с адрес за призоваване: [населено място], [улица], ет. 3 срещу Заповед № ЧР-22-15/20.01.2022 г. на Министъра на Младежта и Спорта, с която е било прекратено служебното правоотношение на оспорващия на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 и ал. 4 от ЗДСл, в частта в която се иска отмяната ѝ.

ПРЕКРАТЯВА производството по административно дело № 3860 по описа на АССГ за 2022 г. в тази му част.

ОСЪЖДА Б. Б. В., с ЕГН [ЕГН] да заплати на Министерството на младежта и спорта, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, във връзка с чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.